

To smukke Biser.

Pigen og Soldaten.

1. En sørgelig Bise jeg haver nu opsat Alt om en liden Pige og om en smuk Soldat; De haver hinanden svoret paa Ore, Liv og Sjæl At giftes med hinanden, men det fik intet Held.

2. Thi strag, da hendes Fader og Moder det fornem, At hun nu havde givet sin Kjerlighed til ham, Da sagde de til hende: Du skal ham aldrig faa, Han er jo ei din Lige, det kan du vel forstaa.

3. Det var en Søndags Morgen, da dette monne ste, Da gik hun hen til Kirken med stor Bedrøvelse, Da monne det sig hælde, hun til sin Kjerrest kom, Men hun ei turde kaste et Ord til ham om.

4. Hun ei paa hannem agter, men gaar sin egen Vej Og lod i sine Fagter, som hun ham kjendte ei, Thi det er saa beffikket, der altid være maa En Marfag til Alhykten, naar den skal for sig gaa.

5. Da hun nu hjem var kommen og havde freist sin Mad, Saa gik hun ud i Marken og var kun lidet glad, Da hun nu dette mærkte, hun ene der mon staa, Han havde ingen No, men til hende strøg mon gaa.

6. Han sagde: Søde Pige, Du hører mig et Ord; Hvi er du saa bedrøvet? Hvad haver jeg dig gjort? Thi du mig forekommer nu saa foruendelig, Du have vist isinde at vi' forlade mig.

V box 4:98

7. Hun hannem derpaa svarte: jeg det jo nødig vil, Men nu mine Forældre de tvinge mig dertil, De har mig det forbuden og det saa strængelig. O vel hvad skal jeg gjøre? Jeg er ulukkelig.

8. Han sagde da: Min Pige, naar du ei ved dit Ord, saa er det jo forgyæves, hvad vi hinanden svor; Hun hannem atter svarte: Jeg det slet ikke tør, Thi se mine Forældre jeg jo adlhde bør.

9. Derpaa han strag mon jage en Kniv i hendes Bryst, Saa gav hun ud et Strig, ja et Strig af høien Røst; Han hende slog for Munden og for dermed assist, I Bagten han mon rende og aabenbaret blev.

10. Og hør I, mine Venner, som her i Vagten gaar, Jeg beder Eder, kjære, gaa hen til vor Major Og melder hannem dette: Jeg haver med en Kniv Saa yndelig berøvet min Kjæreste sit Liv.

11. I Aaret atten Hundrede og elleve vi skrev, I Gunsterløv paa Falster den Gjerning han bedrev, For hvilken han sit Hoved for Dgen lade maa, For saadant Mord som dette er ei Pardon at saa.

12. Det var en hjertens Jammer med denne unge Mø, Hun laa i fire Dage og kunde ikke dø, Da tan erhder vel tænke, at det stor Sorrig var, Iker for hendes Moder, som hende baaret har.

13. Hun var ret som en Rose, saa deilig saa hun ud, Hun seytten Aar tilfulde ei levet har endnu, Den Tid hun maatte lade sit unge Liv og Blod Allene, for hun gjorde sin Kjæreste imod.

Bryllupet paa Klæt.

Mel: En sørgelig Bise jeg haver nu opsat.

1. Der stod paa Klæt et Bryllup, nys sørend Eneen faldt, Der var en Mængde Gæster, og smukt beredt var alt; Men ikke, som det pleier at være Bryllupsstik, Der holdtes ingen Dons, og der høites ei Musik.

2. De tvende Husets Døtre var Brude samme Dag, Og derfor var af Frender saa høitidsfuldt et Lag. Den ene, som hed Karen, var vel en otte Aar, Hun havde lignet Rosen, som i sin Knopning staa.

3. Den anden, som hed Anna, nok Aaret yngre var, Hun havde lignet Liljen, som Duggen toet har, Nu laa de begge blege udi sin Brudgoms Kavn — de havde jo den samme — og Døden var hans Navn.

4. Der Karen laa saa freidig og rank, ret som et Lys, som om med Lyst hun modtog sin Brudgoms kolde Lys; men stakkels liden Anna hun saa saa angest ud, Som om hun saudt det tungsomt at være Dødens Brud.

5. Sit fine, bedste Linned ei sparte deres Mor, En Brudestads hun gav dem af Kniplinger og Flor, En lille Drens Pige og Mhrie sendte did, Som klædte saa fortrinligt den Marmorpande hvid.

6. De holdt i sine Hænder, snart sjunkne hen i Muld, Fra sidste Sommertiden en Krans af Marstens Guld, De havde selv dem plukket paa deres Faders Eng — mindst tænkte de — til Smykke for deres Brudeseng.

7. Og Sengen var en Kiste forflammt, lysebrun Med rifled Laag udskaaen og stadselig og lun,

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 110

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
110

Der laa de tvende Søstre ømt i hinandens Arm
Dg barets bort saa festligt som i en gylden Karm.

8. Af sej Smaadrenge barets de bort fra kjær-
ligt Hjem, De muntre Kammerater, som leged tit
med dem; Nu greb de stakkels Dreng — for begge
grad de jo — Wen fire mest for Karen, for Anna
mest de to.

9. Saa lod fra Kirkeetaarnet der da en Vir-
defang — Det var en saa alvorlig, en saa tung-
sindig Klang. Som Brudsfrend en Graver ved
Porten dem modtog Dg førte dem til Kirken — og
Hvitidstimen fleg.

10. De to smaa Prude vied jeg da til blegen
Død, Til den trofaste Brudgom, som værges med al
Nød. „Af Jord Du jo er kommen — Du blive
skal til Jord — Af Jorden skal Du opstaa“ — saa
løde Takens Ord.

11. Gud trøste baade Fader og Moder, sem
skal staa Dg høre Værn saa fagre sliq Vielse at se!
Gud trøste den, som bringer til Herrens Helligdem
Dg lader der tilbage sin fagre Rosenblom.

12. En Morderengel vandrer omkring fra Gaard
til Gaard — Om Fader stærke Hængsler for Døren
endog slaar — Om Moder trofast gemmer sit hulde
Ungdomsblod — Dplerer han dog Husets det dyre-
ste Kleud.

13. Saamangen snilfald Pæbe laar er bleven
luft, Saamangt et glødsøst Die af Døden blevet
luft, Saamangen Riad, som rødmed, er bleven kold
og bleg, Dg Skarer rene Sjæle til Himmelen opsteg.

14. Nu Encens Lagen skjuler saamangen mistet
Stat, Som Omheden begræder i ensom, mørke Nat,
Dg Kirkegaarden neppe vil blive noget Nar Saa
rig paa sjonne Blomster som nu i næste Vaar.